

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Jana Čížka a JUDr. Davida Krysky ve věci

žalobce: **M. B.**, narozený X
bytem X

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 31. 5. 2017, č. j. 24462/17/5100-31462-704389, a ze dne 5. 6. 2017, č. j. 25492/17/5100-31462-704389,

takto:

I. Žaloby se zamítají.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobami podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 5. 2017, č. j. 24462/17/5100-31462-704389, a rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 6. 2017, č. j. 25492/17/5100-31462-704389 (dále jen „napadená rozhodnutí“), jimiž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil platební výměry Finančního úřadu pro Středočeský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 23. 11. 2016, č. j. 4664535/16/2121-00460-208775 a č. j. 4664586/16/2121-00460-208775 (dále rovněž jen „prvostupňová rozhodnutí“). Těmito rozhodnutími správce daně vyrozuměl žalobce jako vlastníka nemovitostí zapsaných na listu vlastnictví č. X v katastrálním území Č. u R. (dále jen „nemovitosti“) ke dni 1. 1. 2011 a 1. 1. 2012 podle § 252 odst. 5 zákona č. 280/2009 Sb.,

daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) o předpisu úroku z prodlení ve výši 4 914 Kč a 5 819 Kč, neboť podle zjištění správce daně žalobce neuhradil daň z nemovitostí za zdaňovací období roku 2011 a roku 2012, které mu předepsal Finanční úřad v R. platebními výměry (č. j. 74549/11/06996020875 a č. j. 76712/12/069960208775).

2. Soud usnesením ze dne 6. 10. 2017, č. j. 46 Af 20/2017-33, spojil řízení o žalobách proti napadeným rozhodnutím ke společnému projednání.
3. Žalobce v žalobách namítl, že v období od 1. 1. 2011 do 31. 12. 2012 nebyl vlastníkem nemovitostí, neboť v dané době s nemovitostmi nemohl jakkoliv nakládat, protože byly předmětem exekučního řízení, a tudíž daň z nemovitostí měla být vyměřena příslušnému soudnímu exekutorovi. Žalobce také uvedl, že v průběhu roku 2012 bylo vlastnické právo k nemovitostem převedeno na třetí osobu (v rámci dražby při exekučním řízení). Z toho žalobce dovozoval, že úrok z prodlení k dani z nemovitostí za rok 2012 nemohl vzniknout, pokud mu nevznikla ani hlavní povinnost (daň z nemovitostí), k níž byl tento úrok akcesorický.
4. Žalobce rovněž namítl, že úrok z prodlení byl nesprávně vypočten, resp. neměl být vůbec předepsán, neboť žalobce daň z nemovitostí za rok 2011 ve výši 9 800 Kč zaplatil ve dvou splátkách dne 27. 5. 2011 a dne 16. 11. 2011. Správce daně následně s těmito platbami naložil nezákonně, neboť je použil na úhradu nedoplatku daně z nemovitosti za rok 2010.
5. Ve vztahu k dani z nemovitostí za rok 2012 žalobce namítl, že tato mu neměla být vyměřena, natož aby měl povinnost platit úrok z prodlení, neboť s nemovitostmi nemohl jakkoliv nakládat, měl je pouze vyklidit. Žalobce argumentuje zákonem č. 338/1992 Sb., o dani z nemovitostí, ve znění zákona č. 242/1994 Sb., podle kterého má povinnost uhradit daňový nedoplatek nový poplatník (tj. osoba, na kterou vlastnické právo k nemovitostem přešlo). Žalobce také uvedl, že žalovaný, resp. správce daně, měl daňové pohledávky za žalobcem přihlásit do příslušného exekučního řízení, a nikoliv je uspokojovat platbami žalobce, které byly určeny pro zaplacení daně z nemovitostí za rok 2011.
6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že prvostupňová rozhodnutí posoudil podle účinné právní úpravy [tj. zákona č. 338/1992 Sb., o dani z nemovitostí, ve znění účinném do 31. 12. 2012 (dále jen „zákon o dani z nemovitostí“, a daňového řádu]. Žalovaný má za to, že námitka žalobce o stavu vlastnického práva žalobce k nemovitostem je ve vztahu k předmětu prvostupňových rozhodnutí irelevantní, neboť předmětem projednávané věci jsou rozhodnutí týkající se úroku z prodlení, nikoliv samotné daně. Nicméně k dané námitce uvedl, že žalovaný k 1. 1. 2011 a k 1. 1. 2012 byl vlastníkem nemovitostí, jak vyplývá z listu vlastnictví č. X, k. ú. Č. u R., ve kterém je k datu 1. 1. 2012 v oddíle A zapsáno vlastnické právo pro žalobce. Žalovaný dále podotýká, že žalobce sám neměl žádné pochybnosti o své daňové povinnosti, neboť provedl platbu na úhradu daně z nemovitostí za rok 2011.
7. Žalovaný dále uvedl, že vzhledem k tomu, že žalobce neuhradil příslušné daně řádně a včas (tj. ve lhůtě splatnosti) nezbylo správci daně než deklaratorně žalobci oznámit, že vůči němu jsou evidovány daňové pohledávky spočívající v zákonném úroku z prodlení k daním z nemovitostí za roky 2011 a 2012. Žalovaný rovněž sdělil, že pohledávky za žalobcem byly přihlášeny do exekučního řízení (resp. do dražby nemovitostí), nicméně

tyto nebyly uspokojeny z důvodu nedostatku prostředků v rozdělované podstatě. Žalovaný v této souvislosti odkázal na usnesení soudní exekutorky JUDr. D. K. (dále jen „soudní exekutorka“) ze dne 25. 10. 2012, č. j. 046 Ex 336/03-445. Na základě uvedených skutečností žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

II. Skutková zjištění vycházející z obsahu správních spisů

8. Z listu vlastnictví č. X pro obec Č., katastrální území Č. u R., který je součástí správního spisu, vyplývá, že žalobce byl ke dni 1. 1. 2011 a ke dni 1. 1. 2012 jediným vlastníkem nemovitostí, přičemž tyto byly zatíženy zástavním právem mimo jiné ve prospěch Finančního úřadu v R. a byly postiženy exekučním příkazem k prodeji. Z listu vlastnictví rovněž vyplývá, že žalobce byl vlastníkem nemovitostí nejpozději od roku 1996.
9. Platebním výměrem Finančního úřadu v R. na daň z nemovitostí na rok 2011 ze dne 19. 4. 2011, č. j. 74549/11/069960208775, byla žalobci vyměřena daň z nemovitostí na rok 2011 ve výši 9 800 Kč, přičemž její splatnost byla stanovena k 31. 5. 2011 pro první splátku (4 900 Kč) a k 30. 11. 2011 pro druhou splátku (4 900 Kč).
10. Platebním výměrem Finančního úřadu v R. na daň z nemovitostí na rok 2012 ze dne 11. 4. 2012, č. j. 46712/12/069960208775, byla žalobci vyměřena daň z nemovitostí na rok 2012 ve výši 9 800 Kč, přičemž její splatnost byla stanovena k 31. 5. 2012 pro první splátku (4 900 Kč) a k 30. 11. 2012 pro druhou splátku (4 900 Kč).
11. Z usnesení soudní exekutorky ze dne 25. 10. 2012, č. j. 046 Ex 336/03-445, vyplývá, že daňové pohledávky správce daně a Finančního úřadu v R. byly přihlášeny do exekučního řízení. Jelikož rozdělovaná podstata nedostačovala k pokrytí veškerých pohledávek za žalobcem, nebyly daňové pohledávky za žalobcem ani zčásti uspokojeny.
12. Z podrobné archivní sestavy správce daně (osobního daňového účtu žalobce) ze dne 17. 2. 2017 za rok 2011 vyplývá, že žalobce na dani z nemovitostí v roce 2011 zaplatil 2x 4 900 Kč. Vzhledem k tomu, že již na počátku roku 2011 správce daně za žalobcem evidoval daňovou pohledávku ve výši 11 181 Kč, byly tyto částky použity nikoliv na daň z nemovitostí za rok 2011, ale na uhrazení předchozích daňových nedoplatků žalobce.
13. Z podrobné archivní sestavy správce daně (osobního daňového účtu žalobce) ze dne 17. 2. 2017 za rok 2012 pak vyplývá, že žalobce na dani z nemovitostí na rok 2012 nezaplatil ničeho.
14. Platebními výměry správce daně na úrok z prodlení, které jsou blíže specifikovány v odstavci 1 odůvodnění tohoto rozsudku, byl žalobce vyrozuměn o předpisu úroku z prodlení úhrady daně z nemovitostí za zdaňovací období od 1. 1. 2011 do 31. 12. 2011, který ke dni 22. 11. 2016 úrok činil 4 914 Kč, a dále o předpisu úroku z prodlení úhrady daně z nemovitostí za zdaňovací období od 1. 1. 2012 do 31. 12. 2012, který ke dni 22. 11. 2016 úrok činil 5 819 Kč.
15. Proti těmto platebním výměrům podal žalobce odvolání. V nich namítal, že o existenci nedoplatků nebyl informován a že daň z nemovitostí za rok 2011 uhradil v příslušných splátkách, přičemž daň z nemovitostí za rok 2012 neměl povinnost uhradit, neboť nebyl vlastníkem nemovitostí. Vlastníkem nemovitostí v dané době měla být soudní exekutorka.

Žalobce rovněž namítl, že orgány finanční správy neuplatnily daňové pohledávky za žalobcem v daném exekučním řízení.

16. Žalovaný odvolání žalobce zamítl a prvostupňová rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění napadených rozhodnutí uvedl, že žalobce k rozhodnému dni let 2011 a 2012 byl v případě nemovitostí poplatníkem daně z nemovitostí, protože v dané době byl jejich vlastníkem, a to nezávisle na faktickém stavu vyplývajícím z probíhajících exekučních řízení proti žalobci či nezávisle na skutečnostech, které nastaly po 1. 1. 2012. Žalovaný rovněž odůvodnil postup správce daně spočívající v použití plateb žalobce na úhradu jeho předchozích nedoplatků na dani z nemovitostí v souladu s daňovým řádem. Žalovaný dále zrekapituloval dosavadní průběh řízení, ze kterého vyplývá, že žalobce byl o svých daňových povinnostech ze strany správce daně několikrát informován. V napadených rozhodnutích uvedl také důvody pro uplatnění daňových pohledávek za žalobcem ze strany příslušných orgánů finanční správy.

III. Posouzení žalob soudem

17. Soud přezkoumal napadená rozhodnutí, jakož i řízení, která jejich vydání předcházela, a to v mezích uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení s takovým postupem souhlasili. Dospěl přitom k závěru, že žaloby nejsou důvodné.
18. Podle § 3 odst. 1 zákona o dani z nemovitostí je poplatníkem daně z pozemku vlastník pozemku.
19. Podle § 8 zákona o dani z nemovitostí je poplatníkem daně vlastník stavby, bytu nebo samostatného nebytového prostoru.
20. Podle § 13 zákona o dani z nemovitostí je zdaňovacím obdobím kalendářní rok. Ke změnám skutečností rozhodných pro daň, které nastanou v průběhu zdaňovacího období, se nepřihlíží.
21. Podle § 13b odst. 1 zákona o dani z nemovitostí se daň z nemovitostí vyměřuje na zdaňovací období podle stavu k 1. lednu roku, na který je daň vyměřována.
22. Podle § 15 odst. 1 zákona o dani z nemovitostí je daň z nemovitostí splatná u poplatníků daně provozujících zemědělskou výrobu a chov ryb ve dvou stejných splátkách, a to nejpozději do 31. srpna a do 30. listopadu běžného zdaňovacího období, u ostatních poplatníků daně ve dvou stejných splátkách, a to nejpozději do 31. května a do 30. listopadu běžného zdaňovacího období.
23. Podle § 252 odst. 1 daňového řádu je daňový subjekt v prodlení, neuhradí-li splatnou daň nejpozději v den její splatnosti.
24. Podle § 252 odst. 2 daňového řádu věty první vzniká daňovému subjektu povinnost uhradit úrok z prodlení za každý den prodlení, počínaje pátým pracovním dnem následujícím po dni splatnosti až do dne platby včetně.

25. Námitka, že žalobci jakožto osobě bez vlastnického práva k nemovitostem nemohla být vyměřena daň z nemovitostí na roky 2011 a 2012, podle soudu nesouvisí s napadenými rozhodnutími či prvostupňovými rozhodnutími, a je proto v projednávané věci irelevantní. Otázka vlastnického práva k nemovitostem by mohla být relevantní v řízení o žalobě proti platebním výměrům, kterými byla žalobci vyměřena daň z nemovitostí na roky 2011 a 2012. Přesto k tomu soud toliko nad rámec nezbytných rozhodovacích důvodů stručně uvádí, že z listu vlastnictví č. X pro obec Č., katastrální území Č. u R., vyplývá, že žalobce ke dni 1. 1. 2011 a ke dni 1. 1. 2012, tedy k datu příslušného roku, který je rozhodný s ohledem na § 13b odst. 1 zákona o dani z nemovitostí, byl jediným vlastníkem nemovitostí. Žalobce tedy byl poplatníkem daně z nemovitostí (§ 8 zákona o dani z nemovitostí). Skutečnosti, které nastaly po tomto datu, jsou pak podle § 13 zákona o dani z nemovitostí pro vyměření příslušné daně nerozhodné. Námitka je tak nedůvodná.
26. Námitka žalobce, že podle zákona č. 338/1992 Sb., o dani z nemovitostí, ve znění zákona č. 242/1994 Sb., měl povinnost uhradit daňový nedoplatek nový poplatník (tj. osoba, na kterou vlastnické právo k nemovitostem přešlo), je rovněž nedůvodná. Byť žalobce neodkazoval na konkrétní ustanovení uvedeného zákona, měl pravděpodobně na mysli jeho § 13b odst. 3, podle kterého platilo, že *„pokud ke dni změny vlastnických nebo jiných práv k nemovitosti nebyly daňové povinnosti plně vypořádány původním poplatníkem, tato povinnost přechází na nového poplatníka, s výjimkou případů, kdy jsou nemovitosti předávány na základě zvláštních předpisů.“* Tato právní úprava ovšem byla účinná pouze do 31. 12. 1994 nemohla se tudíž vztahovat na práva a povinnosti žalobce, které mu vznikly nejdříve v roce 2011. Zákon o dani z nemovitostí ve znění rozhodném pro projednávanou věc takovouto právní úpravu již neobsahuje, a tudíž ji žalovaný, ani správce daně, nemohli aplikovat. Závěry žalobce jsou proto nesprávné.
27. Rovněž námitku, že správce daně platby, které žalobce učinil k uhrazení daně z nemovitostí za rok 2011, nezákonně použil k úhradě nedoplatků žalobce na jiné dani a jejím příslušenství, soud považuje za nedůvodnou. Z podrobných archivních sestav osobního daňového účtu žalobce, které jsou součástí správního spisu, jednoznačně vyplývá, že správce daně za žalobcem evidoval daňové pohledávky v částce přesahující 11 000 Kč. Žalobce přitom nijak nebrojil proti výši svých nedoplatků evidovaných v podrobných archivních sestavách správce daně, ani nenamítal, že by mu měly svědčit přeplatky na daních.
28. Z § 152 odst. 1 daňového řádu plyne, že se úhrada daně na osobním daňovém účtu použije na úhradu splatných daňových pohledávek. Podle sestav správce daně činily na počátku roku 2011 nedoplatky žalobce na dani z nemovitostí částku 11 181 Kč. V takovém případě správce daně v souladu s § 152 odst. 1 daňového řádu použil úhrady ze strany žalobce (2x 4 900 Kč) na uspokojení předchozích (splatných) daňových pohledávek za žalobcem. Vzhledem k tomu, že platby žalobce nebyly vyšší než pohledávky evidované správcem daně, nemohly být na nově vyměřenou daň z nemovitostí na rok 2011 započteny. Žádné další platby přitom žalobce neučinil. V důsledku toho žalobce řádně a včas (§ 15 odst. 1 zákona o dani z nemovitostí) daň z nemovitostí za rok 2011 a za rok 2012 neuhradil, dostal se do prodlení, pročež mu vznikla povinnost uhradit z každé této neuhrazené daně úrok z prodlení v příslušné výši (§ 252 daňového řádu).
29. Rovněž námitka žalobce, že daňové pohledávky měly být uspokojeny v příslušném exekučním řízení a správce daně tak neměl postupovat podle § 152 odst. 1 daňového řádu,

je nedůvodná. Z usnesení soudní exekutorky ze dne 25. 10. 2012, č. j. 046 Ex 336/03-445, vyplývá, že daňové pohledávky za žalobcem nebyly uspokojeny ani z části, přičemž správce daně tyto pohledávky v rámci dražby nemovitostí řádně přihlásil. Vzhledem k tomu, že daňové pohledávky za žalobcem nebyly z výtěžku dražby nemovitostí ani z části uspokojeny, nemohl příslušný finanční úřad přistoupit k započtení platby žalobce na daň z nemovitostí na rok 2011 (tj. v situaci absence daňových pohledávek za žalobcem), jak předpokládá žalobce, ale musel je v souladu s § 152 odst. 1 daňového řádu započíst na úhradu splatných daňových pohledávek za žalobcem.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

30. Soud na základě výše uvedeného žaloby pro nedůvodnost zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
31. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce, který byl ve věci neúspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl naopak plně úspěšný, žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Soud tedy rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. března 2020

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. A.